

INTRODUCERE

Apocalipsa este revelația divină, pe care Christos a transmis-o din transcendența spirituală, Apostolului Ioan. La vremea aceea, Ioan era exilat de către Împăratul Domițian în Insula Patmos din Marea Egee. Apostolul Ioan a fost singurul dintre uncenicii lui Christos, care nu a fost ucis de autoritățile romane din cauza credinței creștine. Este singurul care a fost exilat. Nimic nu a fost însă întâmplător. Totul a fost predestinat, pentru ca Ioan să poată primi și transmite revelația divină. Christos a profetizat în timpul vieții menirea deosebită a lui Ioan. El a primit revelația divină în perioada 95–99 A.D., când avea vârsta de aproximativ 90 ani. Apocalipsa a fost inclusă în Biblia creștină, în urma unor dezbateri aprinse, dar a fost admisă. Acest lucru nu a fost întâmplător, pentru că, în zilele noastre, această revelație va avea un rol cheie în istoria creștinismului și a religiilor.

Vreme de 20 de secole, Apocalipsa a fost interpretată de teologi și liderii religioși creștini drept o profecie criptică despre „Sfârșitul Lumii” și „Judecata de Apoi”. Ei vedeau în Apocalipsă

o suită de nenorociri, prin care Dumnezeu îi va pedepsi pe oameni pentru păcatele lor. În „Judecata de Apoi”, ei vedeau mai ales chinurile eterne ale Iadului, pentru cei care au păcătuit. Apocalipsa a fost utilizată în trecut ca un mijloc de presiune psihologică a liderilor religioși, împotriva maselor ignorante de credincioși. În prezent, folosind logica creației divine și interpretarea modernă a lui Christos, Apocalipsa apare într-o nouă lumină, dezvăluind o profundă semnificație și un mare rol actual. Apocalipsa trebuie să fie interpretată utilizând și profețiile din Vechiul Testament și știința modernă. Este o revelație criptică, care trebuie să fie logic decodificată. Interesant este faptul că numai în prezent avem abilitatea de a înțelege semnificația ascunsă a Apocalipsei. Până acum, ea a fost închisă cunoașterii umane. Faptul că doar în prezent o putem înțelege are de asemenea o semnificație. Înseamnă că a sosit momentul în care vom avea nevoie de ea.

În primul rând, vreau să subliniez că Apocalipsa nu descrie „Sfârșitul Lumii”, ci prezintă două procese majore distincte, între care se vor situa două perioade lungi de evoluție. Mai întâi va exista „Marea Tranziție”, care va realiza trecerea și transformarea de la „oamenii de tip Adamic” la „oamenii noi” și începutul unui noi etape a creației divine. Va urma „Împărăția lui Dumnezeu” pe planeta noastră, care va dura 1000 de ani. După ea va veni „Perioada celei de a doua șanse”, care va ține mai multe mii de ani. În „Perioada celei de a doua șanse” vor reveni la viață în chip de oameni, sufletele ne-evolute, care au fost blocate prin pierderea conștiinței, în urma „Primei Judecăți Divine”. Revenind de mai multe ori la viață în chip de ființe inteligente, cu trupuri materiale, sufletele ne-evolute vor avea oportunitatea să învețe și să progreseze. Unele vor progresa, altele se vor angaja din nou pe drumuri greșite. La încheierea

„Celei de a doua șanse”, se va produce un nou conflict planetar între oameni, care va determina „Sfârșitul Lumii”. Va urma „A Doua Judecată Divină”, sau „Judecata de Apoi”. Prin urmare, Apocalipsa nu relevă doar „Sfârșitul Lumii”, ci două procese majore distincte, între care se vor situa două mari perioade de evoluție. Apocalipsa relevă proiectul logic al creației divine, care urmărește nu numai progresul lumii materiale și al cunoașterii umane, ci și progresul sufletelor, componente ale Spiritului Divin. Creația nu implică doar materie și energie, ci și informație, cunoaștere și progres spiritual.

În Apocalipsă sunt prezentate două „serii de îngeri”, care vor anunța succesiunea evenimentelor dramatice. „Cei 7 îngeri cu trompete” vor marca evenimentele asociate cu tranziția de la „oamenii Adamici” la „oamenii noi”, iar „Cei 7 îngeri cu pocale” vor anunța evenimentele asociate cu „Sfârșitul creației” pe planeta Terra. Sunt două procese distincte, pe care trebuie să le descoperim și să le înțelegem.

Apocalipsa dezvăluie destinul și misiunea omenirii în creație. Oamenii nu reprezintă apogeul și sfârșitul creației divine, așa cum ne-am imaginat până acum. Suntem doar o etapă a creației, care va fi urmată de altele. După noi vor veni „oamenii noi”, care vor realiza o lume mai bună și vor duce progresul creației mai departe. Avem misiunea de a pregăti premisele necesare lumii ce va veni. Nimic nu începe de la zero în creația eternă. Toate procesele pornesc de la premisele pregătite într-un ciclu anterior, sau o etapă precedentă.

Apocalipsa dezvăluie traiectoria criptică a sufletelor umane în creație. Create de Spiritul Divin, sufletele umane se aflau la început într-o stare de relativă fericire și ignoranță. Ea a fost numită în Biblie, Rai sau Eden. Menirea sufletelor era să se întrupeze în lumea materială și să dea naștere unor ființe

❖ Constantin Portelli ❖

inteligente (oamenii). Prin întrupare, sufletele urmau să înceapă „școala binelui și răului”. Nu a fost vorba de niciun „păcat originar”. Totul făcea parte dintr-un proiect logic. Prin întrupare, sufletele trebuiau să învețe, să progreseze și să construiască o cultură și civilizație cu valori universale, proiectată de Creator. Misiunea lor era să progreseze gnoseologic, moral și spiritual, pentru a putea să fie promovate în final pe un nivel superior. Aceasta este semnificația profundă a Apocalipsei.

Logica creației ne arată că este imposibil ca obiectivele propuse de proiectul divin să poată fi realizate, acordând fiecărui suflet o singură viață. Calea optimă, prin care sufletele nemuritoare pot să progreseze și să realizeze obiectivele divine, este revenirea repetată la viață, prin noi întrupări în embrioni umani. Logica creației divine, în concordanță cu Apocalipsa, ne arată că revenim la viață de mai multe ori, în chip de ființe inteligente, pentru a învăța, progresa și crea binele, adevărul și frumosul. Viața are un sens, iar nemurirea sufletului este asociată cu o misiune superioară. Logica creației ne arată că suntem nu numai martori pasivi în creație, ci și inteligenți co-participanți în unele programe divine, care ne privesc. Condiția este să înțelegem obiectivele proiectului divin și să lucrăm pentru realizarea lor.

Capitolul I

LOGICA CREAȚIEI MATERIALE

Cercetările științifice moderne au descoperit că universul a avut o origine. În urmă cu aproximativ 15 miliarde ani, materia și energia erau concentrate într-un Nucleu Primordial. La un moment dat, s-a produs o Mare Explozie a Nucleului Primordial al Universului. Ea a fost numită de cercetători „Big Bang”. Odată cu Big Bang-ul a început expansiunea materiei și energiei în spațiu și organizarea cosmosului. Oamenii de știință au cercetat evoluția și organizarea cosmosului și au atribuit-o forțelor fizice, care au acționat după legile lor. Ei nu au sesizat existența unui program inteligent, care a determinat organizarea logică a cosmosului, urmărind niște obiective superioare.

Pe de altă parte, în evoluția ulterioară a universului se conturează două posibilități. Expansiunea actuală a universului va continua la infinit, sau se va opri la un moment dat și va fi urmată de o convergență a materiei și energiei spre o „Gaură Neagră” centrală. Dacă expansiunea va continua la infinit,

❖ Constantin Portelli ❖

universul va sfârși prin dispariția energiei libere, a vieții și ființelor inteligente. El va dispărea ca un sistem fizic lipsit de sens. În acest caz, întreaga creație a fost un proces absurd. Dacă expansiunea universului se va opri în viitor și va fi urmată de convergența materiei, atunci universul descrie o evoluție ciclică. Posibilitatea evoluției ciclice a universului a fost luată în considerație de cosmologi. Ei însă s-au oprit aici. Eu am mers cu ideea mai departe și am publicat în *Acta Biotheoretica* din Olanda, în 1974, în *Journal of Theoretical Biology*, din Anglia și USA, în 1982 și în alte reviste, o serie de articole, pentru un univers ciclic și informațional, programat să realizeze ceea ce a făcut. Dacă universul descrie o evoluție ciclică, atunci la origina lui, în Nucleul Primordial, au existat materia, energia, informația și programul, transmise din ciclul precedent. În acest caz, universul nu este doar un sistem fizic, ci un sistem informațional programat. Organizarea cosmosului, originea vieții, evoluția speciilor, geneza ființelor inteligente și progresul cunoașterii umane fac parte dintr-un proiect unic. Viața, geneza ființelor inteligente și apariția unor multiple civilizații planetare fac parte din proiectul ciclului universal. Totul devine logic, inteligibil și armonios. O serie de date și argumente pledează pentru evoluția ciclică și informațional-programată a universului.

1) Universul (ciclul actual) a prezentat, de la origine, în Nucleul Primordial, o asimetrie spațială și temporală proprie, care nu poate să fie explicată, decât provenind de la ciclul universal precedent. Aceasta asimetrie a jucat ulterior rolul unei informații primordiale, care a determinat separarea materiei de antimaterie, rolul predominant al materiei în acest ciclu și selectivitatea organismelor vii din univers pentru un anumit set de molecule fundamentale asimetrice.

2) Organismele vii utilizează în mod selectiv un set de molecule fundamentale asimetrice, format din D-pentoză în AND și ARN și L-amino acizi în proteine. În univers există și un al doilea set de molecule asimetrice, simetric în oglindă cu primul, format din L-pentoză și D-amino acizi. Acest set este respins de organismele vii din univers, pentru că bazele nucleotidice alcătuite din materie, prezintă o asimetrie proprie, dată de orientarea legăturilor de hidrogen (protonilor) în spațiu. Asimetria bazelor nucleotidice din materie se potrivește cu primul set de molecule asimetrice și îl respinge pe cel de al doilea set. Într-un univers în care antimateria ar juca rolul dominant, bazele nucleotidice ar favoriza cel de al doilea set de molecule asimetrice. Aceste aspecte pledează pentru o evoluție ciclică a universului, cu alternanța dominației materiei cu antimateria în trecerea de la un ciclu la altul. Am publicat aceste date în *Journal of Theoretical Biology*, în 1982.

3) Fotonii de mare energie pot da naștere, în anumite condiții, unei perechi de particule, una din materie și alta din antimaterie. Cele două particule au sarcini electrice opuse și se rotesc în jurul unei axe proprii (spin) în sens opus. Ele sunt simetrice în oglindă. Particulele de materie și antimaterie apar în perechi și dispar împreună dând naștere la fotoni. Simetria dintre materie și antimaterie ar trebui din acest punct de vedere să fie perfectă. În acest caz, creația nu s-ar putea dezvolta. Soluția a fost: asimetria dintre materie și antimaterie este diacronică, adică se compensează în timp. Într-un ciclu domină materia, iar în ciclul următor antimateria. Trăim într-un univers inteligent proiectat, urmărind realizarea unor obiective de ordin superior. Toate sunt legate logic între ele și asimetria primordială a determinat nu numai organizarea cosmosului, dar și

originea vieții și evoluția speciilor, impunând un set specific de molecule asimetrice.

4) În evoluția universului deosebim două momente cheie. Unul a fost Big Bang-ul, când a început expansiunea universului în spațiu și organizarea cosmosului. Cel de-al doilea moment se va produce în viitor, când expansiunea universului se va opri și va începe convergența materiei și energiei din cosmos spre Nucleul Remanent (Gaura Neagră) central(ă). Ambele procese au fost programate. Următoarele argumente pledează în acest sens.

a) Există o limită pentru cea mai înaltă temperatură și presiune, când particulele cu masa gravitațională trec brusc în formă fonică, conform ecuației lui Einstein: $E=mc^2$. În acel moment, forța gravitațională este depășită de expansiunea creată de fotonii de mare energie. Așa s-a produs Big Bang-ul.

b) Există o limită și pentru cea mai joasă presiune și temperatură din cosmos. Ea se referă la zero grade absolut. Termodinamica arată că ea nu poate fi depășită în jos. Când această limită va fi atinsă în marele cosmos, fotonii vor căpăta o masă gravitațională și expansiunea universului va fi urmată de convergența materiei și energiei spre Nucleul Central remanent. Este posibil ca „materia neagră” și „energia neagră” din univers să joace, de asemena, un rol în această schimbare. Important este că există o limită programată în acest sens.

5) Faptul că evoluția biologică a creat în final ființe inteligente, dispuse să cerceteze și să participe la lucrarea divină, nu poate să fie rezultatul hazardului. Logica și experiența umană demonstrează că numai o Inteligență Superioară poate să proiecteze și să realizeze alte inteligențe. Prezența ființelor inteligente în creație, demonstrează că la originea universului și pe parcursul dezvoltării a intervenit o Inteligență Metacosmică,

care a proiectat și ghidat informațional creația. Ne aflăm în contextul unui univers inteligent programat, care urmărește obiective superioare. Nu putem ignora această realitate. Trebuie să descoperim programele și obiectivele creației, care privesc participarea noastră inteligentă. În felul acesta ne putem descoperi misiunea și intra în armonie cu creația divină. În felul acesta putem progresa și deveni fericiți.

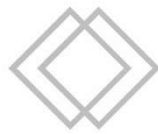
6) Există o logică a creației divine în lumea materială, care este accesibilă investigației și cunoașterii umane. Această logică se prelungește mai departe și include progresul cunoașterii și societății umane. Istoria omenirii de la „A” la „Z”, face parte din proiectul creației divine. Istoria se conturează ca un proces complex, în care liderii și popoarele, urmărind interese egoiste, au realizat, la scară mare, fără să conștientizeze, obiectivele proiectului divin. Aceasta este Metafizica Istoriei, componenta criptică a traiectoriei umane, pe care o descoperim în prezent.

7) Logica creației proiectată în lumea materială reprezintă doar o parte din logica integrală a proiectului divin. Creația implică materie și spirit. Ele evoluează inter-conectat. Putem diferenția o proiecție a creației divine în lumea materială, accesibilă cercetării și cunoașterii umane. În paralel, descoperim și o proiecție a creației divine în domeniul spiritual, care urmărește progresul sufletelor umane și promovarea lor pe un nivel superior. Creația în domeniul spiritual este inaccesibilă cercetărilor umane directe. Ea este dezvăluită de revelațiile divine din religiile istorice și de Apocalipsa lui Christos. Creația divină este un proces logic, care urmărește realizarea unor obiective de ordin superior. Există o logică a creației în lumea materială, o logică a creației în domeniul spiritual și o logică integrală a creației divine. Logica integrală include ambele componente într-o sinteză de ordin superior.

❖ Constantin Portelli ❖

8) Logica creației divine, proiectată în lumea materială, include: originea universului, organizarea cosmosului, originea vieții, evoluția biologică, apariția ființelor inteligente și progresul cunoașterii umane. Toate au fost și sunt legate logic între ele. Cosmosul a pregătit originea vieții pe unele planete. Viața a declanșat evoluția biologică spre geneza unor ființe inteligente. Oamenii au progresat și au descoperit programele divine în care sunt implicați să participe în mod inteligent și creativ. Totul se conturează logic și armonios. Creația inteligentă își realizează mijloacele prin care poate atinge obiectivele de ordin superior.

9) Evenimentele și procesele esențiale ale creației din lumea materială prezintă o dublă determinare. Pe de o parte, ele sunt determinate cauzal, iar pe de altă parte, sunt predeterminate scopul (telefinalistic). Determinarea cauzală este dată de forțe și conjuncturi. Ea a fost studiată de cercetători și stă la baza explicațiilor științifice moderne. Predeterminarea scopală (telefinalistică) este dată informațional și ține de programul și obiectivele urmărite. Întrucât programul divin este logic și logica divină este accesibilă cunoașterii umane, pentru programele care ne privesc, folosind logica umană, putem descoperi unele obiective ale creației divine. Este vorba de obiective care se vor produce în viitorul apropiat, ori îndepărtat, sau de aspecte criptice ale creației, care până acum au rămas ascunse cunoașterii noastre. În felul acesta, logica creației divine devine o metodă extraordinară de cercetare în știință, religie, psihologie etc.

Capitolul II

LOGICA CREAȚIEI SPIRITUALE

Cercetările științifice moderne demonstrează că psihismul, cunoașterea și comportamentul animalelor și mai ales inteligența și caracteristicile psihice umane nu pot să fie explicate doar prin rețelele neuronale din creier și organele de simț. Creierul, organele de simț, neuronii și nervii lucrează împreună ca un bio-computer. Ele comunică între ele prin semnale electrice și chimice, conform unor programe câștigate prin evoluție și proiect divin. Materia înalt organizată din creier nu este capabilă să genereze singură înțelegerea realității, senzații, sentimente, idei etc. Ea rămâne la nivelul semnalelor fizico-chimice și programelor. Trebuie să admitem intervenția unor componente spirituale, care interacționează cu computerul biologic, să genereze cunoașterea realității și fenomenologia psihică specifică ființelor vii. Cercetători științifici de cel mai înalt nivel, precum C.G. Jung, W. Pauli, Crick, Eccles și alții au recunoscut rolul componentelor spirituale (sufletul) în